

06

NOS JAZZGESCHIEDENIS 456 = VRIJDAG 13.10.89 = R 4 = 22.30-23.00
+++++

11' JAZZSANG no II.

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 456, 22 juni 1956 legde tenorsaxofonist Sonny Rollins zijn eerste chef d'oeuvre vast: de LP 'Saxophone Colossus'. De naar mijn gevoel tweede mijlpaal was de session voor Contemporary in Los Angeles, 7 maart 1957. Het was zo simpel als het maar kon: tenorsaxofoon, bas, drums. De bassist was de op vier maanden na 30 jaar oude Ray Brown, vermaard geworden door zijn spel bij Dizzy Gillespie's big band, in die tijd maakte hij deel uit van het Oscar Peterson Trio. De drummer: Shelly Manne. Hij was bijna 37, had bij Stan Kenton en Woody Herman gespeeld, maar al in '43 maakte hij historische opnamen met het Coleman Hawkins Quartet, zoals "The man I love". In 1957 was hij vooral in de studio's van LA te vinden, maar was daarnaast op ontelbare platen die aan de West Coast werden gemaakt, te horen. Drie jaar later begon hij een jazzclub die 14 jaar lang zeer populair zou zijn, Shelly Manne's Manhole. Rollins, drie jaar jonger dan Ray Brown, koos ballads en standards, een verfijnde keus uit oud maar mooi materiaal dat bruikbaar was voor zijn avontuurlijk ^{spel} -vooral in ritmisch/melodisch opzicht- ~~en~~ en kwam met wat zelf bedachte thema's. Deze keer vier stukken, volgende week nog twee uit de LP 'Way out West', waarvan u ~~de~~ de CD hoort. In NOS Jazzgeschiedenis 449, de eerste in het hoofdstuk Rollins 1953-1958, was ^{hij} ~~te~~ te beluisteren met het Modern Jazz Quartet van '53 in Duke Ellington's "In a sentimental mood", nu koos hij als eerste stuk "Solitude".

Sonny Rollins Trio: In my solitude (Ellington, DeLange, Mills)
track 3 - 7:50 - Contemporary CDCOP 006

"In my solitude" van Duke Ellington. Billy Hill werd geboren en stierf in Boston, maar werd vermaard door zijn cowboy songs. Dit is zijn "Wagon wheels".

Sonny Rollins Trio: Wagon wheels (DeRose, Hill)
track 6 - 10:09 - idem

"Wagon wheels", Sonny Rollins 'Way out West'. En zo noemde hij het volgende stuk, u hoort de take die alleen op de CD van '86 staat, als laatste, 9e stuk, na de versie die op de oorspronkelijke LP kwam. "Way out west".

Sonny Rollins Trio: Way out West (Sonny Rollins)
track 9 - 6:41 - idem

"Way out West" van Sonny Rollins, alternate take. Tenslotte een ballad van Marty Symes, "There is no greater love".

Sonny Rollins Trio: There is no greater love (Isham Jones, M. Symes) track 7 - 5:15 - idem

"There is no greater love", ~~over de bas, bas van Woody Herman die werd gespeeld over de bas, de bas van Woody Herman.~~

door

~~dit was de~~ tenorsaxofonist Sonny Rollins, gespeeld op 7 maart 1957 in Los Angeles voor Contemporary, met Ray Brown-bas, in de tijd dat er op darm- en/of stalen snaren gespeeld werd zonder elektriek, Shelly Manne op drums. Er resteren nog twee stukken uit deze session, die hoort u als eerste volgende keer. Via de CD her-uitgave van 'Way out West' op het oorspronkelijke merk Contemporary, een zeer zinvolle her-uitgave omdat Contemporary toen al kwalitatief zeer hoogwaardig opnam, en dit bovendien heel vroeg stereo is, alleen wat extreem links-rechts zoals men dat in het begin deed. Jammer dat dit programma via een analoge band gaat zodat u toch weer LP-kwaliteit hoort, maar dat zal in de toekomst ~~ook~~ wel anders worden. Dit was NOS Jazz-geschiedenis 456, MdR.,

00000
NOS Jazz
Marty Symes
Sonny Rollins

NA 183775

33:16

maart 24.08.89